

Så der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at Danmark bakker op om sine alliancepartnere. Det har *de* gjort i 52 år, og jeg synes faktisk, det ville være rimeligt, om de, der nu har travlt med at sige, at vi ikke er forpligtet, kom med deres bidrag med hensyn til, om de ikke synes, at vi har haft glæde af den beskyttelse, vi har nydt i de 52 år. Det kunne jo så passende være et spørgsmål om, at man udviser solidaritet hele vejen igennem, og at solidaritet er noget, man udviser begge veje.

Med hensyn til hr. Kaalunds spørgsmål var hr. Kaalund jo ikke i salen i går, da den daværende ordfører, hr. Lykketoft, holdt sit indlæg, hvori det klart var en tilbageholdende tilslutning til dette her, og hvor det klart var en – ja, tilbageholdende er faktisk det rigtige ord.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen tak for det. Så fik vi altså fastslået her fra talerstolen af det ene regeringspartis ordfører, at Danmark ikke har pligt til at træffe denne her beslutning.

Men hvorfor har ministeren så ikke under udvalgsarbejdet været i stand til at give et klart svar på det spørgsmål? Det er da unægtelig mærkværdigt. Ministeren har heller ikke været i stand til at forklare, om Danmark med den her beslutning juridisk set er i krig eller ej.

Ministeren mener nok, at Genèvekonventionen, som gælder, når man er i krig, træder i kraft. Men ministeren har heller ikke kunnet svare på det elementære spørgsmål, om beslutningen betyder, at Danmark i folkeretlig, i juridisk forstand er i krig. Det har ret store konsekvenser, hvis det er tilfældet.

Jeg synes, det er noget rod og noget sjusk, der er lavet med de svar, der er kommet på den lange række af spørgsmål, hvor vi har forsøgt at få belyst den her sag.

Men tak for det, hvis hr. Ulrik Kragh nu vil være med til, at vi så kan få det afklaret her fra talerstolen i det mindste, når ministeren ikke vil bidrage.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Svend Aage Jensby, fg.):

Det er ikke, fordi jeg skal tage nogen som helst afstand fra det, Venstres ordfører sagde – tværtimod. Men det kan måske være nyttigt for hr. Albrechtsen og andre ligesindede, at jeg klargør problematikken med hensyn til mandatsituatio-

nen, så vi ikke skal bruge så lang tid til at diskutere det.

Kl. 10.25

Jeg må sige til hr. Albrechtsen, at som det fremgår af spørgsmål 15, vedtog NATO, herunder Danmark, den 12. september 2001 en erklæring, der kædede terrorangrebene mod USA sammen med NATO's kollektive forsvarsforpligtelse. Hvis det kunne dokumenteres, at angrebet på USA kom udefra – og det kunne man den 2. oktober – så aktiveredes artikel 5, og så er der en forpligtelse for Danmark efter en – naturligvis – national beslutning at yde bistand til bekæmpelse af terroren. Det er sådan, mandatproblematikken ligger.

Så lad mig føje til, at desforuden kan hr. Albrechtsen jo i beslutningsforslagets bemærkninger læse om FN's Sikkerhedsråds resolutioner 1368 og 1373, hvor man siger, at terrorangrebene udgjorde en trussel mod international fred og sikkerhed. Altså artikel 51 i FN-pagtens ordlyd er fuldstændig opfyldt.

Sådan hænger det sammen, må jeg sige til hr. Albrechtsen og hr. Søvnal.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Venstres ordfører, hr. Ulrik Kragh, taler om socialdemokratisk tilbageholdenhed, og der vil jeg blot understrege, at Socialdemokratiet er gået forrest i en indsats om bekæmpelse af terror med de midler og metoder, vi har.

Vi har selvfølgelig i den drøftelse, der har været her, i det forspil, der har været, spurgt, om det var velovervejet med de metoder, man anvender, og det bidrag, man kommer med. Derfor synes vi, det ville have været mere hensigtsmæssigt, om partiet Venstre havde fulgt lidt mere med i den seneste udvikling, således at vi stadig væk kommer med et markant bidrag til terrorbekæmpelse, men at metoder og midler bliver lidt anderledes end dem, der er foreslået.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg skal nok vende tilbage til de mere principielle synspunkter senere. Men her er en detalje, hvor jeg må sige, at den fungerende udenrigsminister er længere ude at svømme, end han måske selv er klar over. Hr. Ulrik Kragh havde nemlig fuldstændig ret i sin påstand om, at det her ikke er en forpligtelse, som der står i Forsvarsministeriets svar. Der står meget direkte i artikel 5, at hvert land kan tage de skridt, man